

Scrisori către un evanghelist

Scrisori către un evanghelist

Scrisoarea 1 - Lucrarea individuală

M-am preocupat foarte mult în ultimul timp și cred că am avut un mare profit, din căutarea lucrării de evanghelizare, în Evanghelii și în Faptele Apostolilor; m-am gândit că n-ar fi o pierdere să-ți prezint, ca unuia ocupat foarte mult cu această lucrare binecuvântată, câteva din gândurile care s-au prezentat minții mele. Mă voi simți cu mult mai liber scriindu-ți în felul acesta, decât sub forma unui articol oficial.

În primul rând, am fost atins de simplitatea cu care lucrarea de evanghelizare s-a desfășurat în timpurile primare. Atât de diferită de ceea ce se întâmplă în mijlocul nostru. Mi se pare că noi, oamenii moderni, suntem destul de mult stânjeniți de reguli convenționale - prea mult împiedicați de obiceiurile creștinismului. Suntem din păcate deficitari în ceea ce aș putea spune că se numește, elasticitate spirituală. Suntem capabili să gândim că pentru a evangheliza este nevoie de un dar special ; și chiar acolo unde există un dar special, este nevoie de un aranjament și o pregătire mare din partea omului. Atunci când vorbim despre a face lucrarea unui evanghelist, noi, în mare parte, avem în mintea noastră săli publice foarte mari, audiențe numeroase, pentru care există nevoia unui dar special și a unei puteri în vorbire.

Acum, tu și cu mine, credem cu rigurozitate că pentru a predica Evanghelia public, este nevoie de un dar special de la Capul Adunării; și mai mult decât atât, credem în conformitate cu Efeseni 4:11, că Hristos a dat și încă dă, "evangheliști". Acest lucru este clar dacă vrem să fim călăuziți de Scriptură. Dar găsesc în Evanghelii și în Faptele Apostolilor, că o parte a celei mai binecuvântate lucrări evanghelice a fost făcută de persoane care nu erau deloc dăruite în mod special, dar care aveau o dragoste aprinsă pentru suflete și un sens profund al valorii, importanței lui Hristos și al mântuirii Sale. Și mai mult decât atât, găsesc în cei dăruți în mod special, chemați și numiți de Domnul Hristos ca să predice Evanghelia, o simplitate, libertate și naturalețe în felul de lucrare, ceea ce îmi doresc mult, atât pentru mine, cât și pentru toți frații mei.tra

Haideți să privim puțin în Scriptură. Să luăm, de exemplu, acea scenă minunată din Ioan 1:36-45. Ioan își varsă inima, mărturisindu-L pe Isus: «Iată Mielul lui Dumnezeu!» Sufletul său a fost absorbit de gloriosul Subiect. Care a fost rezultatul? «Doi ucenici l-au auzit vorbind, și l-au urmat pe Isus». Și mai departe? «Andrei, fratele lui Simon Petru, era unul dintre cei doi care auziseră de la Ioan și l-au urmat.» Și ce-a făcut el? «Acesta l-a găsit întâi pe fratele său, Simon, și i-a spus: „Noi l-am găsit pe Mesia” (care, tradus, înseamnă: Hristos). Și l-a dus la Isus» Și din nou «A doua zi, El a vrut să meargă în Galileea; și Isus l-a găsit pe Filip și i-a spus: „Urmează-Mă”... Filip l-a găsit pe Natanael și i-a spus: „Noi l-am găsit pe Acela despre care au scris Moise în lege și profeții: pe Isus, fiul lui Iosif, care este din Nazaret...Vino și vezi!”.

Iată, acestea sunt lucrurile după care tânjesc serios: această lucrare individuală, această insistență asupra primului om care îți iese în cale, această găsire a propriului tău frate, și aducerea lui la Isus. Cred că suntem deficitari în aceasta. Este destul de bine să aduni congregații și să li te adresezi, pe măsură ce Dumnezeu îți dă abilitatea și oportunitatea. Nu aș scrie niciun cuvânt prin care să diminuez valoarea unei astfel de lucrări. Puteți chiar să închiriați camere, săli și teatre; puneți afișe invitând oamenii să vină; nu lăsați niciun mijloc legal neîncercat, ca să răspândiți Evanghelia. Căutați să ajungeți la suflete cât puteți de bine. Departe de mine să condamni pe oricine care caută să ducă mai departe lucrarea, în acest mod public.

Dar nu vă impresionează faptul că ne dorim mai mult lucrarea individuală? Mai mult confruntările personale private, serioase cu sufletele? Nu credeți că dacă am avea mai mulți Filipi, am avea mai mulți Natanaeli? Dacă am avea mai mulți Andrei, ar trebui să avem mai mulți Simoni? Nu pot să nu cred aceasta. Într-un demers personal, este o putere uimitoare. Nu ați observat adesea că după ce se termină o predică formală publică și începe lucrarea personală apropiată, sufletele sunt atinse? Cum se face atunci, că există așa de puțin din această ultimă lucrare? Nu-i așa că se întâmplă adesea la predicile noastre publice, ca atunci când mesajul se termină, se cântă o cântare, se oferă un cuvânt de rugăciune și toți se risipesc fără să se facă vreo încercare de lucrare individuală? Acum nu vorbesc, luați seama, despre predicator - care nu are cum să ajungă la fiecare individ, ci la mulțimea de creștini care l-au ascultat. Ei au văzut că au intrat străini, s-au așezat lângă ei; poate că au observat interesul lor, au văzut lacrimi curgând pe obraz; și totuși i-au lăsat să plece fără să facă niciun efort plin de dragoste ca să ajungă la ei, sau să continue lucrarea cea bună.

Fără îndoială se poate spune: „este mult mai bine să-l permitem Duhului Sfânt al lui Dumnezeu să-și continue lucrarea. Putem face mai mult rău decât bine. Mai mult, oamenilor nu le place să li se vorbească: vor privi aceasta ca pe o interpunere, și vor fi îndepărtați”. Este o greutate considerabilă în toate acestea. Chiar le apreciez și sunt sigur că faceți așa. Mă tem că oamenii nechibzuți comit gafe mari, deranjând intimitatea adâncă și sfântă a sufletului. Este nevoie de tact și înțelepciune; pe scurt, este nevoie de îndrumare spirituală directă pentru a putea fi în stare să te ocupi de suflete; să știi cui să îi vorbești și ce să îi spui.

Dar oare permițând asta făcând-o în cea mai completă manieră posibil, ca și o regulă, nu lipsește ceva în legătură cu predicile noastre publice? Nu există cumva o dorință a acelui interes adânc, personal și plin de dragoste pentru suflete, care se va exprima într-o mie de feluri și care acționează cu putere asupra inimii? Mărturisesc că adesea am fost îndurerat de ceea ce am observat în sălile noastre de predică. Străinii intră și sunt lăsați să-și găsească un loc acolo unde pot. Nimeni nu pare să se gândească la ei. Creștinii sunt acolo și se vor mișca cu greu ca să le facă loc. Nimeni nu le oferă o Biblie sau o carte de cântări, iar când predica s-a terminat, sunt lăsați să plece așa cum au venit; niciun cuvânt care să-i întrebe dacă le-a plăcut adevărul predicat; nici măcar o privire amabilă care ar putea câștiga încrederea și ar invita la conversație. Dimpotrivă, este o rezervă rece care duce aproape la repulsie.

Toate acestea sunt foarte regretabile; și poate îmi veți spune că desenez o imagine prea colorată: măcar de ar fi așa! Imaginea este totuși prea adevărată. Și ceea ce o face și mai deplorabilă este dat de cei care știu că multe persoane frecventează sălile noastre de adunare cu sinceritate și chiar doresc cu disperare să-și deschidă inimile cuiva care le-ar putea oferi puțină consiliere spirituală, dar din timiditate, rezervă sau neliniște, ei nu îndrăznesc să ia inițiativă, ci se retrag în casele lor, în dormitoarelor lor, singuri și triști, ca să plângă acolo în

singurătate pentru că nimănui nu-i pasă de sufletele lor prețioase. Acum, sunt convins, că multe din aceste lucruri ar putea fi remediate, dacă acei creștini care frecventează adunările de evanghelizare, ar fi mai mult în căutarea sufletelor; dacă le-ar frecventa, nu atât pentru folosul lor personal, ci pentru a fi împreună lucrători cu Dumnezeu în aducerea sufletelor la Isus.

Fără îndoială este foarte înviorător pentru creștini să audă Evanghelia predicată complet și cu credință. Dar nu ar fi mai puțin înviorător, dacă ar fi interesați cu intensitate de întoarcerea sufletelor, și de rugăciune serioasă către Dumnezeu pentru această problemă. De altfel, aceasta nu ar putea afecta bucuria personală, folosul acestora de a cultiva și manifesta un interes viu și iubitor pentru aceia care îi înconjoară, și interesul, la încheierea adunării, da a ajuta pe oricine are nevoie și dorește să fie ajutat. Aceasta are un efect surprinzător asupra predicatorului, asupra predicii, asupra întregii adunări, atunci când creștinii care o frecventează sunt interesați și își manifestă responsabilitățile înalte și sfinte față de Hristos și față de suflete. Aceasta împărtășește un anumit ton și creează o anumită atmosferă care trebuie simțită pentru a putea fi înțeleasă; dar odată simțită, nu te poți dispensa de ea cu ușurință.

Dar din păcate, cât de des este altfel! Cât de rece, cât de plictisitor, cât de nespirtual este câteodată să vezi întreaga adunare că se risipește atunci când se termină predica! Niciun grup plin de dragoste nu se adună în jurul tinerilor întorși sau a celor neliniștiți și întrebători. Creștinii cu experiență au fost prezenți; dar în loc să-și păstreze un anumit timp în speranța că Dumnezeu îi va folosi cu har, ca să vorbească cu cel care are nevoie, ei se grăbesc întotdeauna să plece ca și cum ar fi o problemă de viață și moarte, ca să ajungă acasă la o anumită oră.

Să nu presupuneți că vreau să fac reguli pentru frățietatea mea. Departe de adevăr. Eu, de departe, în cea mai liberă manieră posibil, exprim gândurile inimii mele unuia cu care am fost legat în lucrarea Evangheliei de mai mulți ani. Sunt convins că lipsește ceva. Am convingerea că niciun creștin nu are starea potrivită, dacă nu caută să aducă suflete la Hristos și, pe același principiu nicio adunare de creștini nu este în starea potrivită, dacă nu are un duh de evanghelizare. Toți ar trebui să fim în căutare de suflete; și apoi ne putem odihni asigurați că vom vedea rezultate. Dacă suntem mulțumiți să trecem de la o săptămână la alta, de la o lună la alta, și de la un an la altul, fără să mișcăm un pai, fără nicio întoarcere, starea noastră trebuie să fie cu adevărat lamentabilă.

Cred că o să vă aud spunând: „Unde este Scriptura pe care ar fi trebuit s-o avem? Unde sunt multele citate din Evanghelii și Fapte?” Ei bine, am însemnat câteva din gândurile care mi-au ocupat mintea o perioadă considerabilă de timp. Dar dacă doriți, vă voi scrie o a doua scrisoare pe această temă. Între timp, fie ca Domnul, prin Duhul Sfânt să ne facă mai dornici în căutarea salvării sufletelor nemuritoare, în orice mod legitim. Fie ca inimile noastre să fie umplute cu dragostea adevărată pentru sufletele prețioase, și atunci putem fi siguri că vom găsi mijloace și resurse să ajungem la ele!

Scrisoarea 2 - Duhul Sfânt

Este un lucru în legătură cu subiectul nostru care mi-a stat mult timp pe inimă, și anume importanța intensă a cultivării unei credințe serioase în prezența și acțiunile Duhului Sfânt. Vrem să ne amintim întotdeauna, că noi nu putem face nimic, și că Dumnezeu Duhul Sfânt poate face totul. Contează mult în marea lucrare de evanghelizare, ca și în toate celelalte, că aceasta este „nu prin voință, nici prin putere, ci prin Duhul Meu, a spus Domnul oștirilor”. Semnificația fermă a acestui lucru ne face umili, dar totuși plini de încredere și de bucurie. Umili, pentru că nu putem face nimic; plini de încredere și bucurie, pentru că Dumnezeu poate face totul. Mai mult, aceasta ar avea efectul să ne mențină foarte serioși și tăcuți în lucrarea noastră - nu reci și indiferenți, ci calmi și serioși, ceea ce acum este de mare importanță. Am fost foarte frapat de o remarcă făcută recent de un lucrător în vârstă, într-o scrisoare adresată unui nou intrat pe acest teren: „Exaltarea”, spune autorul „nu este putere, ci slăbiciune. Seriozitatea și energia sunt de la Dumnezeu”.

Acest lucru este cel mai adevărat și cel mai valoros. Dar mie îmi plac cele două fraze luate împreună. Dacă ar fi să le luăm separat, cred că am prefera-o pe ultima; și din acest motiv sunt mulți, mă tem, care ar privi drept „exaltare” un lucru pe care tu și eu l-am considera „seriozitate și energie”. Acum mărturisesc, îmi place o seriozitate pe un ton profund în lucrare. Nu înțeleg cum altfel poate fi un om, decât profund și temeinic în seriozitatea sa, când realizează într-o oarecare măsură, cât de înfricoșătoare este veșnicia și starea acelora care mor în păcatele lor. Cum este posibil pentru cineva să se gândească la un suflet nemuritor stând la un pas de iad și fiind în orice moment în pericol de a fi împins acolo, și să nu fie serios?

Dar acesta nu este exaltare. Ceea ce înțeleg eu prin exaltare este trezirea emoțiilor firii, scoaterea în evidență a unor eforturi ale firii, așa cum sunt proiectate să lucreze asupra simțămintelor naturale - totul în ritm intens - toate acestea fiind pur și simplu senzaționale. Aceasta este fără valoare. Este trecător, și nu numai atât, dar provoacă slăbiciune. Nu găsim nicăieri asta în lucrarea Domnului nostru binecuvântat sau a apostolilor Săi: și încă câtă seriozitate! Câtă energie neobosită! Câtă tandrețe! Vedem o seriozitate care i-a însoțit, o energie care a permis cu greu un moment de odihnă sau înviorare și o tandrețe care îi putea deplânge pe păcătoșii care nu se pocăiesc. Vedem toate acestea; dar fără exaltare. Într-un cuvânt, totul a fost roada Duhului Sfânt și totul a fost spre gloria lui Dumnezeu. Ba mai mult, a fost întotdeauna calmul și solemnitatea care vin din prezența lui Dumnezeu, și încă aceea adâncă seriozitate care dovedește că starea serioasă a omului a fost conștientizată pe deplin.

Acum, frate drag, aceasta este exact ceea ce dorim, și ceea ce ar trebui să cultivăm cu conștiinciozitate. Este un semn de îndurare să fii ținut departe de orice exaltare firească și în același timp, să fii corespunzător impresionat de mărimea și solemnitatea lucrării. Astfel mintea va fi păstrată la un echilibru adecvat și noi vom fi feriți de tendința de a fi ocupați cu lucrarea noastră în principal pentru că este a noastră. Ne vom bucura că Hristos este mărit, și sufletele sunt salvate, oricine ar fi instrumentul folosit.

M-am gândit mult în ultimul timp la acea vreme memorabilă, acum exact zece ani, când Duhul Sfânt a lucrat atât de minunat în provincia Ulster. Cred că m-am ales cu învățăminte valoroase din ceea ce am observat atunci. Acestea au fost niște vremuri de neuitat pentru cei care au avut privilegiul să fie martori oculari ai valului magnific de binecuvântare care s-a revărsat peste acel ținut. Dar acum mă refer la el în legătură cu subiectul acțiunii Duhului. Nu am nicio îndoială că Duhul Sfânt a fost întristat și împiedicat în anul 1859, prin amestecul omului. Îți amintești cum a început acea lucrare, îți amintești acea micuță clădire a școlii de pe marginea șoselei, unde se întâlneau doi sau trei bărbați, săptămână de săptămână, să-și reverse inimile în rugăciune înaintea Domnului pentru ca El să-și găsească plăcerea în înlăturarea morții și întinericului care domneau în jur, ca El să reînvie lucrarea Sa, să trimită lumina Sa și adevărul Său cu putere transformatoare. Știi cum au fost auzite și cum s-a răspuns acestor rugăciuni. Tu și cu mine am fost privilegiați să vedem aceste scene înviorătoare pentru suflet din provincia Ulster și nu mă îndoiesc de faptul că amintirea lor îți este la fel de proaspătă azi ca și mie.

Ei bine, care era caracterul special al acelei lucrări, în etapele sale de început? Nu era în mod evident o lucrare a Duhului lui Dumnezeu? Nu a preluat și a folosit El instrumentele cele mai nepotrivite și neșlefuite, în concepția gândirii umane, pentru îndeplinirea scopului Său plăcut? Ne amintim noi de stilul și de caracterul intermediarilor folosiți cu precădere în convertirea sufletelor? Nu erau ei în mare parte oameni „neînvațați și neștiutori”? Mai departe, nu ne putem noi aminti cu precizie faptul că a fost o organizare mai presus de toate aranjamentele umane și rutina oficială? Au venit lucrători de pe câmp și din fabrică, să se adreseze audienței numeroase; și am văzut sute de oameni sorbind cuvintele de pe buzele oamenilor care nu puteau vorbi cinci cuvinte cu o gramatică corectă. Pe scurt, valul puternic de viață spirituală s-a revărsat asupra noastră, și a măturat, pe moment, o mulțime de mecanisme umane, ignorând toată autoritatea omului în lucrurile lui Dumnezeu și în servirea lui Hristos.

Acum ne putem bine aminti, că lucrarea glorioasă a progresat atât timp cât Duhul Sfânt a fost prezent și a fost onorat; și pe de altă parte, în proporția în care omul a intervenit, dându-și o importanță activă asupra domeniului Duhului Sfânt, lucrarea a fost împiedicată și zdrobită. Am văzut adevărul acesta ilustrat în nenumărate cazuri. A fost făcut un mare efort pentru a face apa vie să curgă pe albiile oficiale și denominaționale, și Duhul Sfânt nu a permis aceasta. Mai mult, se manifesta în multe direcții o dorință puternică, de a face capital sectar din mișcarea binecuvântată și aceasta i-a dispăcut Duhului Sfânt.

Și asta nu a fost tot. Lucrarea și lucrătorii au fost adulați în toate felurile. Cazuri de convertire care erau judecate a fi „izbitoare”, își croiau drum peste hotare și li se făcea publicitate în publicații locale. Călătorii și turiștii din toate părțile vizitau aceste persoane, notau cuvintele lor și transmiteau rapoarte la marginile pământului. Multe biete creaturi, care trăiseră până atunci în obscuritate, necunoscute și neobservate, se găseau dintr-o dată, subiecte ale interesului celor bogați, nobili și ale publicului larg. Preoții și presa proclamau spusele și faptele lor, și așa cum era de așteptat, și-au pierdut complet echilibrul. Pungașii și ipocriții abundau peste tot. A devenit o mare calitate să ai o experiență ciudată sau extravagantă de povestit, un vis remarcabil sau o viziune de relatat. Și chiar unde acest nerecomandat fel de a acționa nu a sfârșit prin a produce pungășie și ipocrizie, tinerii convertiți au devenit încrezuți, prividu-i cu o doză de dispreț pe vechii creștini, sau pe cei care nu fuseseră convertiți după moda lor ciudată - „izbiți”, așa cum se spunea.

În plus, câteva personaje remarcabile - bărbați cu o notorietate extraordinară, care păreau să fie convertiți, au fost transportați din loc în loc și afișați pe diferite străzi; mulțimile se adunau să-i vadă și să-i audă spunându-și povestea; poveste care era foarte frecvent un detaliu dezgustător de imoralități și excese care nu ar fi trebuit pomenite niciodată. Mai mulți astfel de oameni remarcabili au clacat ulterior și s-au întors la vechile practici cu o ardoare crescută.

Am fost martor al unor astfel de lucruri, în mai multe locuri. Cred că Duhul Sfânt a fost întristat și împiedicat, și de aceea lucrarea a fost distrusă. Sunt cu totul convins de acest lucru și din acest motiv cred că ar trebui să căutăm cu sinceritate să onorăm Duhul Sfânt, să ne sprijinim pe El în toată lucrarea noastră, să-L urmăm acolo unde ne conduce, nu să alergăm înaintea Lui. Lucrarea Sa va dura: „Tot ce face Dumnezeu va fi pentru totdeauna”. „El este Creatorul tuturor lucrărilor de pe pământ”. Amintirea acestor lucruri ne va păstra mintea bine echilibrată. Există un mare pericol pentru tinerii lucrători, acela de a se entuziasma în privința lucrării lor, a predicii lor, a darurilor lor, încât pierd din vedere pe Însuși Stăpânul binecuvântat. Mai mult, pot face din predică un scop, în loc de un mijloc. Aceasta merge rău de fiecare dată. Îi rănește pe ei înșiși și dăunează lucrării lor.

În momentul în care fac din predică un scop, sunt în afara voii minții lui Dumnezeu, al cărui scop este să-L glorifice pe Hristos; și sunt în afara voii inimii lui Hristos, al cărui scop este salvarea sufletelor și binecuvântarea completă a Adunării Sale. Dar când Duhului Sfânt îi revine locul care l se cuvine, unde El este prezent și crezut corespunzător, totul va fi corect. Nu vor fi exaltări ale omului, autoimportanța pripită, paradă a roadelor muncii, nicio emoție. Totul va fi liniștit, calm, adevărat și neprefăcut. Va fi o dependență simplă, sinceră, serioasă și răbdătoare de Dumnezeu. Eul va fi în umbră, Hristos va fi preamărit.

Îmi amintesc adesea o propoziție de-a ta. Îmi amintesc că mi-ai spus odată: „Cerul va fi cel mai bun și sigur loc pentru a afla rezultatele lucrării”. Acesta este un cuvânt folositor pentru toți lucrătorii. Mă înfior când văd slujitori în Numele lui Hristos, apărând în ziare cu aluzii măgulitoare la munca și roadele lor. Bineînțeles că cei care scriu asemenea articole ar trebui să se gândească la ceea ce fac, ar trebui să ia în considerare faptul că poate pledează chiar pentru lucrul pe care ar dori să-l vadă umilit și atenuat. Sunt pe deplin convins că drumul tăcut, umbrat, retras este cel mai sigur pentru lucrătorul creștin. Aceasta nu îl va face mai puțin doritor, ci dimpotrivă. Nu îi va bloca energia, ci o va crește și intensifica. Ferească Dumnezeu ca tu sau eu să scriem o singură frază sau chiar o propoziție care ar putea tinde pe departe să descurajeze sau să împiedice un singur lucrător în toată viaa lui Hristos. Nu, nu este momentul pentru ceva de acest fel. Vrem să vedem lucrătorii Domnului serioși în toate privințele; dar credem cu siguranță, că seriozitatea adevărată va rezulta din dependența absolută de Dumnezeu Duhul Sfânt.

Privește cât de mult m-am întins! Și totuși nu m-am referit la pasajele din Scriptură din ultima scrisoare. Ei bine, preaiubitul meu în Domnul, mă adresez unuia familiar cu Evangheliile și cu Faptele Apostolilor și care de aceea știe că Însuși Marele Lucrător și toți aceia care au căutat să calce pe urmele binecuvântate ale pașilor Săi, posedau și onorau pe Duhul Sfânt ca pe Acela prin care urmau să fie făcute toate lucrările lor.

Trebuie ca pentru moment să închei dragul meu frate și părtaş în lucrare; fac aceasta cu o inimă plină, încredințându-te în duh, suflet și trup, Acelui care ne-a iubit și ne-a spălat de păcatele noastre în însuși sângele Său, și care ne-a chemat la onorata poziție de lucrători în câmpul Evangheliei Sale. Fie ca El să te binecuvânteze din belșug, pe tine și pe ai tăi, făcându-te folositor de o mie de ori mai mult!

Scrisoarea 3 - Cuvântul lui Dumnezeu

Există un alt punct strâns legat de subiectul ultimei mele scrisori și anume, locul pe care îl ocupă Cuvântul lui Dumnezeu în lucrarea de evanghelizare. În ultima mea scrisoare, așa cum sigur îți amintești, m-am referit la lucrarea Duhului Sfânt și importanța imensă de a-l oferi Lui locul cuvenit. Nu mai este nevoie să spun, cât de extrem de precis este legat Cuvântul lui Dumnezeu de acțiunea Duhului Sfânt. Ambele sunt legate inseparabil în acele cuvinte memorabile ale Domnului nostru către Nicodim - cuvinte atât de puțin înțelese - și din nefericire greșit aplicate: „Dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:5).

Și tu și eu credem cu tărie că în pasajul de mai sus, Cuvântul este reprezentat de imaginea „apei”. Slavă Domnului, noi nu suntem dispuși să dăm nici un fel de credit absurdității ritualului renașterii prin botez. Noi suntem deplin convingși că nimeni nu a primit, nu va primi, și nici nu va putea primi viață prin botezul cu apă. Că toți cei care cred în Hristos trebuie să fie botezați, admitem în întregime; dar acesta este un lucru total diferit de greșeala fatală care substituie o regulă cu moartea ispășitoare a lui Hristos, puterea regeneratoare a Duhului Sfânt și virtuțile dătătoare de viață ale Cuvântului lui Dumnezeu. Nu îți voi irosi timpul combătând aceste greșeli, ci presupun că ești de acord cu mine când gândesc că atunci când Domnul nostru vorbește despre a fi „născut din apă și Duh”, se referă la Cuvânt și la Duhul Sfânt.

Astfel, Cuvântul este marele instrument care trebuie folosit în lucrarea de evanghelizare. Multe pasaje din Sfânta Scriptură stabilesc acest lucru cu o așa claritate și hotărâre, încât să nu lase loc pentru dispute. În Iacov 1:18 citim: „El, potrivit voii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”. Din nou, în 1. Petru 1:23, citim „Fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna”. Trebuie să citez tot pasajul datorită imensei sale importanțe în legătură cu subiectul nostru: „Pentru că orice carne «este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut; dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate». Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit”.

Această ultimă propoziție are o valoare de nespus pentru evanghelist. Ea îl leagă, în cel mai deosebit mod, de Cuvântul lui Dumnezeu ca instrument, singurul și autosuficientul instrument, care trebuie să fie folosit în această lucrare glorioasă. Evanghelistul trebuie să dăruiască Cuvântul oamenilor, și cu cât îl dăruiește mai simplu, cu atât mai bine. Apa pură ar trebui să curgă dinspre inima lui Dumnezeu către inima păcătosului, fără să primească nicio nuanță de la canalul prin care curge. Evanghelistul trebuie să predice Cuvântul; și trebuie să-l predice în dependență simplă de puterea Duhului Sfânt. Acesta este adevărul secret al succesului în predicare.

Dar în timp ce îndemn la acest aspect important în lucrarea predicării - și nu cred că poate fi îndeajuns de subliniat - sunt într-adevăr foarte departe de gândul că evanghelistul ar trebui să dea o cantitate de adevăr ascultătorilor săi. Consider aceasta ca fiind o foarte mare greșeală. El ar trebui să lase asta în seama învățătorului sau a păstorului. Deseori mă tem că foarte mult din predica noastră țineste peste capetele oamenilor, datorită faptului că noi căutăm să dezvăluim adevărul în loc să ajungem la suflete. Ne odihnim satisfăcuți poate, că am avut o intervenție foarte clară și puternică, o expunere foarte interesantă și instructivă a Scripturii, ceva foarte valoros pentru oamenii lui Dumnezeu; dar ascultătorul neconvertit a stat nemișcat, neatins, neimpresionat. Nu a fost nimic pentru el. Vorbitorul a fost mai ocupat cu mesajul său, decât cu păcătosul - mai absorbit de subiectul său, decât de suflet.

Sunt deplin convins că aceasta este o greșeală serioasă, și încă una în care toți - cel puțin eu - suntem foarte capabili să cădem. O deplâng adânc și doresc cu sinceritate să o corectez. Mă întreb dacă chiar această greșeală nu poate fi văzută ca adevărul secret al lipsei noastre de succes. Dar poate nu ar trebui să spun „lipsa noastră” ci „lipsa mea”. Nu cred - atât cât știu despre slujba ta - că ești vinovat exact de greșeala la care mă refer acum. Pentru aceasta, oricum, tu însuși vei fi cel mai bun judecător. De un lucru sunt însă sigur, și anume că cel mai de succes evanghelist este cel care are privirea îndreptată asupra păcătosului, care are inima aplecată spre salvarea sufletelor, cel pentru care dragostea pentru sufletele prețioase ajunge aproape o pasiune. Nu omul care răspândește cea mai mare cantitate de adevăr, va avea cele mai multe peceti pentru slujba sa, ci omul care tânjește după suflete.

Afirm toate acestea, ia seama, în concordanță deplină și clară cu aspectul cu care am început această scrisoare, și anume, Cuvântul este marele instrument în lucrarea convertirii sufletelor. Acest lucru nu trebuie pierdut din vedere niciodată și nici subestimat. Nu contează ce instrument este folosit pentru a face o brazdă, ce formă îmbracă Cuvântul sau prin ce mijloc este exprimat; doar prin „Cuvântul adevărului” sufletele sunt salvate.

Toate aceste lucruri sunt adevăruri divine și ar trebui să le purtăm mereu în mintea noastră. Oare nu vedem deseori că anumite persoane care predica Evanghelia, în special dacă fac acest lucru o perioadă mai îndelungată într-un singur loc, că sunt capabile cu ușurință să părăsească domeniul evanghelistului - binecuvântat domeniu! - pentru cel al învățătorului? Acest lucru îl critic aspru și îl deplâng din suflet. Știu că am greșit și eu în felul acesta și îmi deplâng greșeala. Îți scriu în libertatea deplină a dragostei; Dumnezeu a adâncit în sufletul meu semnificația vastei importanțe a predicării Evangheliei cu seriozitate. Nu desconsider - Dumnezeu să mă ferească de așa ceva - lucrarea unui învățător sau a unui păstor. Cred că oriunde este o inimă care îl iubește pe Hristos, aceasta va fi încântată să hrănească și să îngrijească mieii și oițele prețioase din turma lui Hristos, aceea turmă pe care a răscumpărat-o cu propriul Său sânge.

Dar oile trebuie adunate înainte de a fi hrănite; și cum să fie adunate decât prin predicarea cu seriozitate a Evangheliei? Este marea însărcinare a evanghelistului să se ducă pe munții întunecați ai păcatului și greșelii, să sune din trompeta Evangheliei și să adune oile; și sunt convins că el va încheia în cel mai bun mod această lucrare, nu prin expunerea elevată a adevărului, nu prin seminarii, fie ele valoroase și instructive, nu prin minunata decoperire a adevărului profetic, dispensațional, sau doctrinar - foarte prețios și important la locul potrivit - ci printr-o atitudine fierbinte, atentă, serioasă față de sufletele nemuritoare, prin vocea care atenționează, chemarea solemnă, credința în dreptate, cumpătare, și judecata care va veni - prezentarea morții și a judecății, realitățile înspăimântătoare ale eternității, iazul de foc și viermele care nu moare.

Pe scurt, mă impresionează că vrem predicatori pentru trezire. Sunt de acord că există atât învățarea Evangheliei, ca și predicarea ei. De exemplu, îl văd pe Pavel învățând Evanghelia în Romani 1 - 8, așa cum îl găsesc predicând Evanghelia în Fapte 13 sau 17. Aceasta este de cea mai mică importanță, atâta timp cât există ceea ce numim „suflete exersate” prezente la predicile noastre publice, care au nevoie de o Evanghelie emancipată - o Evanghelie a învierii, completă, limpede, elevată.

Dar admitând toate acestea, cred totuși că pentru o evanghelizare de succes nu este nevoie atât de mult de o mare cantitate de adevăr, ci de o dragoste intensă pentru suflete. Priviți-l pe marele evanghelist George Whitefield. Care credeți că era secretul succesului său? Fără îndoială că ai citit predicile sale tipărite. Ai găsit oare o mare cantitate de adevăr în ele? Mă îndoiesc! Trebuie să mărturisesc că am fost uimit să văd chiar contrariul! Dar oh! Era ceva în Whitefield la care tu și cu mine tânjim să cultivăm. Era o dragoste arzătoare pentru suflete, o sete pentru salvarea lor, o luptă puternică cu conștiința lor, o atitudine îndrăznească, serioasă, față-în-față cu oamenii și cu căile lor trecute, cu starea lor prezentă, și cu soarta lor viitoare.

Acelea erau lucrurile care aparțineau lui Dumnezeu și pe care El le binecuvânta și așa va fi și în continuare. Sunt convins - scriu asta sub ochii lui Dumnezeu - că dacă inimile noastre sunt aplecate spre salvarea sufletelor, Dumnezeu ne va folosi în aceea glorioasă și divină lucrare. Dar

pe de altă parte, dacă ne abandonăm influențelor vestejite ale unui fatalism rece, fără inimă și fără Dumnezeu, dacă ne mulțumim cu o declarație formală și oficială a Evangheliei - un foarte trist fel de acționa, dacă, pentru a folosi o fraza vulgară, predica noastră este pe principiul „take it or leave it”(dacă vrei bine, dacă nu vrei iarăși bine!), ne întrebăm de ce nu vedem convertiri? Minunea ar fi dacă am vedea vreuna.

Nu! Eu cred că vrem să privim cu seriozitate la acest mare subiect practic. Acesta cere o atenție solemnă și obiectivă a tuturor celor care sunt angajați în lucrare. Există pericole și conflicte de opinii pe toate părțile. Dar nu pot concepe cum un bărbat creștin poate fi satisfăcut prin eschivarea de responsabilitatea căutării de suflete. El poate spune: „nu sunt un evanghelist; nu este felul meu; eu sunt mai mult învățător, sau păstor”. Ei bine, înțeleg asta; dar poate să-mi spună cineva că un învățător sau păstor nu trebuie să tânjească după suflete? Nu pot admite asta nici pentru un moment!

Mai mult, nu contează deloc care este darul unui om sau chiar dacă are vreun dar; el poate și trebuie să cultive o dorință stăruitoare pentru salvarea sufletelor. Ar fi corect să treci pe lângă o casă incendiată fără să avertizezi, chiar dacă nu ești pompier? Nu ar trebui noi să căutăm să salvăm un om care se îneacă, chiar dacă nu deținem comanda unei bărci de salvare? Care persoană în toate mințile ar face un lucru atât de monstruos? Deci în privința sufletelor nu este nevoie atât de un dar sau de o cunoaștere a adevărilor necesare, cât de o dorință adâncă și serioasă după suflete - un simțământ pătrunzător al pericolului în care se află și o dorință pentru salvarea lor.

Scrisoarea 4 - Rugăciunea

Atunci când am început să-ți scriu prima scrisoare, nu m-am gândit că ar trebui să extind seria scrisorilor mele până la cea de-a patra. Cu toate acestea, subiectul este unul de mare interes pentru mine și aș dori ca, în continuare, să ating foarte pe scurt încă două sau chiar trei puncte.

În primul rând, simt profund lipsa unui duh de rugăciune din partea noastră în susținerea lucrării de evanghelizare. Am atins subiectul lucrării Duhului Sfânt și de asemenea al locului pe care trebuie să îl aibă întotdeauna Cuvântul lui Dumnezeu, dar ceea ce mă surprinde este faptul că suntem foarte deficitari în privința rugăciunii fierbinți, perseverente și făcute cu credință. Acesta este adevăratul secret al puterii. „Noi”, spuneau apostolii, „vom stărui în rugăciune și în slujirea Cuvântului” (Fapte 6:4).

Iată care este ordinea: „rugăciune și slujirea Cuvântului”. Rugăciunea ne aduce puterea lui Dumnezeu și acesta este ceea ce ne dorim; nu este puterea elocvenței, ci puterea lui Dumnezeu și aceasta se poate obține doar așteptându-l pe El. „El dă tărie celui obosit și mărește puterea celui lipsit de puteri. Tinerii vor fi storși de puteri și vor obosi și bărbații tineri se vor împiedica și vor cădea, dar cei care se sprijină pe Domnul își vor înnoi puterea; se vor înălța pe aripi ca vulturii; vor alerga și nu-și vor pierde puterea; vor umbla și nu vor obosi.” (Isaia 40:29-31).

Mi se pare că suntem mult prea mecanici în lucrare, dacă mă pot exprima în felul acesta. Este prea mult, din ceea ce aș numi, a trece printr-un serviciu. Mă tem că unii dintre noi stau mai mult pe picioare decât pe genunchi, mai mult într-un vagon de tren decât în cameră, mai mult pe drum decât în sanctuar, mai mult înaintea oamenilor decât înaintea lui Dumnezeu. În felul acesta nu va merge niciodată. Este imposibil ca predicarea noastră să fie marcată de putere și încununată cu rezultate, dacă eșuăm în a-L aștepta pe Dumnezeu. Priviți la Insuși binecuvântatul Stăpân, la mărețul Lucrător; priviți cât de des Îl găsim în rugăciune: la botezul Său, la transfigurarea Sa, înainte de numirea și trimiterea în lucrare a celor doisprezece. Pe scurt, din nou și din nou Îl găsim pe Cel binecuvântat într-o atitudine de rugăciune. O dată, El se trezește cu mult înainte de începutul zilei pentru a se dedica rugăciunii. Altă dată, petrece întreaga noapte în rugăciune, pentru că petrecuse ziua în lucrare.

Ce exemplu pentru noi! Ce bine ar fi să-L urmărim! Ce bine ar fi să cunoaștem puțin mai bine ce înseamnă să agonizezi în rugăciune! Cât de puțin cunoaștem aceasta! Vorbesc despre mine însumi. Mi se pare că uneori suntem atât de ocupați cu întâlnirile de predicare, că nu mai avem timp pentru rugăciune, nu mai este timp pentru rugăciunea din cămăruță, nu mai este timp pentru a fi singuri cu Dumnezeu. Intrăm într-un fel de spirală a lucrării publice. Ne grăbim din loc în loc, din întâlnire în întâlnire într-o stare sufletească lipsită de rugăciune și de roadele ei. Ne mirăm oare că rezultatele sunt atât de puține? Cum ar putea să fie altfel, dacă eșuăm atât de mult în așteptarea lui Dumnezeu? Noi nu putem converti suflete, Dumnezeu singur poate să facă lucrul acesta și dacă mergem înainte fără a-L aștepta pe El, dacă permitem predicării publice să înlocuiască rugăciunea personală, putem fi siguri că predicarea noastră va fi fără roade și fără valoare. Trebuie într-adevăr să ne dedicăm rugăciunii, dacă dorim să avem succes în „slujirea Cuvântului”.

Aceasta nu este totul. Nu numai că ne lipsește practica sfântă și binecuvântată a rugăciunii personale. Aceasta este, din nefericire, mult prea adevărat, așa cum am spus. Dar există ceva mai mult decât atât. Eșuăm în întâlnirile publice pentru rugăciune. Importanta lucrare de evanghelizare nu este amintită suficient în întâlnirile de rugăciune. Nu este adusă înaintea lui Dumnezeu în mod constant, cu stăruință și cu claritate în întâlnirile noastre publice. S-ar putea ca ea să fie introdusă, într-o manieră formală, și apoi uitată. Într-adevăr, simt că este o mare lipsă de perseverență și dorință aprinsă în întâlnirile de rugăciune în general, nu numai în legătură cu lucrarea de evanghelizare, ci și în legătură cu alte subiecte. În mod frecvent se manifestă mult formalism și slăbiciune. Nu părem bărbați determinați, insistenți; ne lipsește duhul văduvei din Luca 18 care l-a învins pe judecătorul nedrept prin simpla forță a insistenței sale. Se pare că uităm că Dumnezeu dorește să fie întrebat și că El îi răsplătește pe cei care-L caută cu sârguință.

Nu este de niciun folos să spunem: „Dumnezeu poate lucra și fără mijlocirea noastră fierbinte; El își va împlini scopurile Sale; El îi va aduna pe toți ai Lui.” Știm cu toții lucrul acesta, dar mai știm de asemenea că Cel care a stabilit sfârșitul, a stabilit și mijloacele, iar dacă eșuăm în a-L aștepta, El îi va chema pe alții să facă lucrarea Lui. Lucrarea va fi făcută, fără îndoială, dar noi vom pierde demnitatea, privilegiul și răsplata lucrului pentru El. Este aceasta de puțină importanță? Este de puțină importanță să fii depozitat de privilegiul scump de a fi împreună lucrător cu Dumnezeu, de a avea comuniune cu El în binecuvântata lucrare pe care El o desfășoară? O, cât de puțin prețuim lucrul acesta! Și totuși îl prețuim. Puține sunt lucrurile în care putem gusta mai deplin acest privilegiu așa cum o facem în rugăciunea fierbinte făcută împreună. Aici fiecare sfânt se poate alătura, aici toți pot spune „amin” din toată inima. Nu toți sunt predicatori, dar toți se pot ruga, toți se pot uni în rugăciune, toți pot avea părtașie.

Și nu crezi oare că acolo unde adunarea este atrasă în rugăciune fierbinte pentru Evanghelie și pentru salvarea sufletelor, nu există întotdeauna un izvor de binecuvântare reală și profundă? Am experimentat lucrul acesta și este întotdeauna o sursă de mângâiere de nedescris, de bucurie și de încurajare, să văd adunarea înflăcărată pentru rugăciune, deoarece atunci, sunt sigur că Dumnezeu va revărsa binecuvântări fără număr.

Mai mult, atunci când este cazul, când duhul acesta minunat atinge întreaga adunare, poți fi sigur că nu vor fi probleme în legătură cu ceea ce este se numește „responsabilitatea predicării”. Nu mai contează cine face lucrarea, atât timp cât este făcută cât se poate de bine. Dacă adunarea Îl așteaptă pe Dumnezeu în mijlocire fierbinte pentru progresul lucrării, nu se va mai pune problema celui care face predicarea, având în vedere că Hristos este predicat și sufletele sunt binecuvântate.

Mai există un lucru care m-a preocupat în mod deosebit în ultimul timp, și anume, felul în care ne ocupăm de noii convertiți. Cu siguranță că este mare nevoie de grijă și de atenție, ca să nu fim găsiți dând credit la ceea ce nu este deloc lucrarea adevărată a Duhului Sfânt. Există un mare pericol aici. Dușmanul caută dintotdeauna să introducă materiale contrafăcute în adunare, ca să poată întina mărturia și să discrediteze adevărul lui Dumnezeu.

Toate aceste lucruri sunt foarte adevărate și necesită întreaga noastră atenție. Dar nu ți se pare că, de multe ori, îi tratăm cu răceală pe noii convertiți folosind un stil rigid și exclusivist? Oare nu manifestăm adesea o atitudine de respingere prin comportamentul nostru? Așteptăm ca tinerii creștini să ajungă la un standard de cunoaștere, care nouă ne-a luat ani de zile pentru a-l atinge. În plus, câteodată îi supunem unui interogatoriu, care are doar scopul de a-i necăji și a-i încurca.

Cu siguranță lucrul acesta nu este corect; Duhul lui Dumnezeu nu va crea absolut niciodată repulsie, confuzie sau perplexitate unui suflet scump care își pune întrebări. Nu ar fi niciodată după mintea și inima lui Hristos ca să înghețe duhul celui mai slab miel din turma câștigată prin propriul Său sânge. El dorește ca noi să-i conducem ușor și tandru: să-i mângâiem, să-i hrănim și să-i prețuim în conformitate cu profunzimea dragostei inimii Sale. Este mare lucru să ne deschidem inimile, ca să discernem și să apreciem lucrarea lui Dumnezeu în suflete neîmpiedicând-o punând mofturile noastre mizerabile ca pietre de poticnire în calea lor. Avem nevoie de călăuzire și ajutor divin în privința aceasta ca în oricare alt aspect al lucrării noastre. Dar binecuvântat fie Dumnezeu, El este suficient pentru aceasta ca și pentru oricare alt lucru. Haideti să-L așteptăm pe El, să ne alipim de El, să luăm din comoara Sa nelimitată pentru fiecare caz în parte, pentru nevoia fiecărei clipe. El nu va dezamăgi niciodată o inimă dependentă, care așteaptă și care e plină de încredere.

Trebuie să închei acum această serie de scrisori. Cred că am atins cele mai multe, dacă nu chiar toate punctele la care m-am gândit. Sper să ai în vedere că, în toate scrisorile acestea, am notat în mod simplu gândurile mele cu cea mai mare libertate posibilă și în toată intimitatea unei prietenii frățești adevărate. Nu am scris o tratat formal, ci mi-am vărsat inima unui prieten drag și unui tovarăș de jug. Lucrul acesta trebuie avut în vedere de toți cei care vor citi aceste scrisori.

Fie ca Dumnezeu să te binecuvinteze și să te țină. Fie ca El să încununeze lucrările tale cu binecuvântările Sale bogate și minunate. Fie ca El să te păzească de orice lucrare rea și să te păstreze pentru Împărăția Sa eternă.

Scrisoarea 5 - Tractatele

Se pare că trebuie să iau din nou stiloul în mână, pentru a-ți scrie în legătură cu anumite subiecte legate de lucrarea de evanghelizare, care m-au preocupat în ultimul timp. Există trei sfere diferite ale lucrării, care mi-aș dori să aibă o importanță mai mare pentru noi. Acestea sunt: depozitul de tractate, predicarea Evangheliei și școala duminicală.

M-a izbit faptul că Domnul trezește atenția referitor la importanța depozitului de tractate, ca fiind o unealtă valoroasă în lucrarea de evanghelizare; mă întreb însă dacă noi, de partea aceasta a Atlanticului, suntem în adevăr interesați de acest subiect. Cum adică? Și-au pierdut oare cărțile și tractatele valoarea și interesul în ochii noștri? Oare greșeala nu se găsește în felul în care administrăm depozitele de tractate? Se pare că minții mele îi scapă ceva în legătură cu acest subiect.

Mi-ar plăcea să văd un depozit bine condus în fiecare oraș important. Prin „bine condus” mă refer la un depozit ridicat și administrat ca pe un serviciu adus direct Domnului, în dragoste adevărată pentru suflete, un interes profund pentru răspândirea adevărului și în același timp, un fel sănătos de a conduce o afacere. Am cunoscut câteva depozite care au falimentat datorită nepriceperii în afaceri a celor responsabili, care deși persoane sincere și bine intenționate, erau nepotrivite pentru a conduce o afacere. Pe scurt, erau oameni în a căror mâini, orice altă afacere s-ar fi dus de răpă. De exemplu, am vizitat unele locuri în care depozitul era condus de invalizi. Într-un alt loc, am găsit afacerea condusă de o sărmană femeie în vârstă, ținută la pat. Era o persoană foarte scumpă și era o încântare să petreci o oră în compania dânei, dar în ce fel ar fi putut conduce depozitul? Îmi amintesc că a fost ținută la pat trei ani. Cineva ar fi putut să treacă ani de zile pe lângă ușa ei, fără să știe că putea intra în posesia tractatelor sau a cărților. Nu exista niciun magazin, nicio reclamă, niciun tractat expus în vitrină.

Acesta nu este un caz izolat, altfel l-aș fi trecut sub tăcere. În multe orașe mari, există într-o cameră obscură, de pe o străduță lăturalnică, câteva tractate legate împreună, în praf și într-o dezordine deranjantă.

În aceste circumstanțe, aș vrea să știu cine ar achiziționa tractate? Cu siguranță, marea majoritate nu ar face-o. Și aceasta, pentru că în multe locuri există un faliment deplorabil în comparație cu lucrarea interesantă și valoroasă de a conduce un depozit. Cum putem ajunge cel mai bine la oamenii pentru care s-au pregătit cărțile și tractatele? Eu cred că prin expunerea cărților și tractatelor de vânzare, în vitrina unui magazin, acolo unde acest lucru este posibil, astfel încât oamenii să le vadă atunci când trec pe stradă, să intre și să cumpere ce doresc. Multe suflete au fost atinse în felul acesta. Mulți, nu mă îndoiesc, au fost mântuiți și binecuvântați prin intermediul tractatelor pe care le-au văzut în vitrina unui magazin sau aranjate pe rafturi. Dar acolo unde nu există această oportunitate, sala de întâlnire a adunării este locul ideal pentru depozitul de tractate.

Există, în mod evident, o cerere reală pentru un depozit în fiecare oraș mare, care să fie condus de o persoană cu înțelepciune și cu obiceiuri de afaceri sănătoase, capabil să vorbească persoanelor despre tractate și să le recomande pe cele potrivite celor însetați de adevăr. În felul acesta se poate face mult bine. Creștinii din oraș ar ști unde să meargă pentru tractate, nu numai pentru lectura personală, ci și pentru

distribuirea lor generală. Cu siguranță, dacă un lucru merită făcut, atunci merită făcut bine; iar dacă acest lucru nu merită luat în considerare, atunci nu știm ce ar merita.

Depozitul de tractate trebuie început ca o lucrare directă pentru Hristos. Sunt convins că acolo unde lucrarea este începută astfel și continuată cu energie, zel și integritate, Domnul va fi proprietarul și El o va face o binecuvântare. Oare nu există nimeni care să înceapă această lucrare valoroasă de dragul lui Hristos și nu de dragul unui salariu? Oare nu este nimeni care să înceapă prin credința simplă, privind la Dumnezeu cel viu?

Aici este rădăcina problemei. Și în cazul acestei ramuri a lucrării, ca și în oricare altă ramură, avem nevoie de cei care se încred în Dumnezeu și se leapădă de ei înșiși. Mi se pare că am câștiga mult dacă depozitele de tractate și-ar ocupa adevărata poziție și dacă ar fi văzute ca parte integrantă a lucrării de evanghelizare. Ar trebui începute în responsabilitate față de Domnul și continuate în energia credinței în Dumnezeu cel viu. Fiecare sferă a lucrării de evanghelizare - depozitul, predicarea, școala duminicală, trebuie abordată în această manieră. Este foarte bine să avem părtășie cordială în toată slujba noastră, dar dacă așteptăm părtășie și cooperare pentru a începe o lucrare ce intră în responsabilitatea personală, cât și în cea colectivă, vom rămâne mult în urmă sau lucrarea nu va fi făcută deloc.

Voi avea ocazia să mă refer într-un mod mai detaliat la acest punct, atunci când voi dezbate subiectul referitor la predicare și la școala duminicală. Tot ceea ce doresc acum este să spun faptul că depozitul de tractate este una dintre sferele importante ale lucrării de evanghelizare. Ar fi un mare câștig dacă acest lucru ar fi înțeles deplin și profund de prietenii noștri. Trebuie să-ți mărturisesc că simțul meu moral a fost deseori ofensat grav de stilul rece și comercial folosit pentru a se vorbi despre publicarea și vânzarea cărților și a tractatelor, un stil ce se potrivește unei afaceri comerciale, dar care este foarte jignitor atunci când este adoptat și folosit în legătură cu lucrarea lui Dumnezeu.

Susțin în mod deplin că o administrare corectă a unui depozit, necesită obiceiuri bune și sănătoase de afaceri, precum și principii corecte de afaceri. În același timp însă, sunt convins că depozitul de tractate nu își va ocupa adevăratul loc, nu va oferi adevărata idee, nu își va atinge scopul dorit până când nu este ferm așezat pe baza sfântă și văzut ca parte integrantă a celei mai glorioase lucrări la care suntem chemați — lucrarea de evanghelizare activă, făcută cu sinceritate și perseverență.

Această lucrare trebuie începută în sensul responsabilității față de Hristos și cu energia credinței din Dumnezeu cel viu. Nu este potrivit ca o adunare de credincioși sau o persoană bogată, să ridice un protejat inefficient și să-i încredințeze unui asemenea om conducerea unei astfel de afaceri, pentru ca el să aibă din ce trăi. Este mare binecuvântare ca toți să aibă părtășie în lucrare, dar sunt deplin convins că lucrarea trebuie începută ca o slujbă pentru Hristos, să fie continuată în dragoste pentru suflete și cu un interes real pentru răspândirea adevărului; și unde se va întâmpla așa, putem să ne încredem liniștiți că Dumnezeu va purta de grijă servitorilor Săi dragi.

Scrisoarea 6 - Responsabilitatea individuală

Într-unele din scrisorile anterioare ale acestei serii, m-am oprit asupra importanței vitale pe care o are predicarea Evangheliei făcută cu credincioșie, constanță și cu zel - o lucrare distinctă de evanghelizare, făcută în energia dragostei față de sufletele prețioase și care are ca scop gloria lui Hristos - o lucrare ce îi are în vedere exclusiv pe cei neconvertiți, fiind diferită de lucrarea de învățătură, de încurajare sau de studiu biblic care se desfășoară în mijlocul adunării. Nu este nevoie să menționez că toate acestea au importanță egală în gândurile Domnului nostru Hristos.

Referindu-mă din nou la acest subiect, doresc să îți atrag atenția asupra unui aspect care mi se pare că are nevoie de clarificare pentru unii din prietenii noștri. Mă întreb dacă ne este clar aspectul reponsabilității individuale în lucrarea Evangheliei. Sunt de acord bineînțeles, că învățătorul sau cel care prezintă un studiu, sunt chemați să-și exercite propriile daruri într-o mare măsură pe același principiu ca și evangelistul, și anume responsabilitatea personală față de Hristos, și că adunarea nu este responsabilă pentru slujbele lor individuale; numai dacă el dă o învățătură greșită, adunarea este chemată să ia măsuri.

Dar interesul meu este legat de lucrarea evangelistului, iar el trebuie să facă această lucrare în afara adunării. Sfera lui de acțiune este lumea largă: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia la toată creația”(Marcu 16:15 bookmark document). Aceasta este sfera, și acesta este obiectul evaghelistului: „toată lumea” și „toată creația”. El trebuie să iasă din sânul adunării, și să se întoarcă încărcat cu o recoltă de aur. Fără îndoială, el continuă să meargă înainte în energia credinței personale în Dumnezeu Cel viu și pe terenul responsabilității personale față de Hristos. Adunarea nu este responsabilă pentru felul în care el își desfășoară lucrarea. Adunarea este chemată fără îndoială la acțiune, atunci când evangelistul aduce roadele lucrului său sub formă de suflete, mărturisind că au fost convertite și dorind să fie primite în părtășie la masa Domnului. Dar acesta este un alt lucru și trebuie ca distincția să fie clară. Evangelistul trebuie lăsat liber și pentru aceasta mă lupt eu; el nu trebuie să fie îngrădit de anumite reguli și principii. Sunt multe lucruri pe care un evangelist cu inimă mare se va simți absolut liber să le facă, lucruri care nu ar părea potrivite judecății spirituale și sentimentelor unora din adunare, dar având în vedere faptul că nu încalcă niciun principiu fundamental sau vital, asemenea persoane nu au dreptul să i se opună.

Atunci când folosesc expresia „judecată spirituală și sentimente”, am în vedere cea mai înaltă opinie asupra cazului și îl tratez pe cel care obiectează cu cel mai mare respect. Cred că lucrul acesta este nu numai drept, ci și corect. Orice om sincer are dreptul la sentimente și judecată proprii, ca să nu mai vorbesc de conștiință, care trebuie să fie tratată cu tot respectul cuvenit. Există însă pretutindeni, din nefericire, oameni cu minte îngustă care obiectează la orice nu se potrivește concepțiilor lor, oameni care cu drag l-ar obliga pe evangelist să acționeze conform gândirii lor.

Aceasta este o mare greșeală. Evangelistul ar trebui să-și urmeze calea netedă a chemării sale, neținând cont de asemenea îngustimi și amestecuri. El ar putea să fie absolut liber să adopte un stil de a vorbi și un mod de a lucra cu totul nepotrivit în cadrul adunării. Să luăm, de exemplu, problema cântărilor. Evangelistul s-ar putea să se simtă absolut liber să folosească imnuri sau cântări de evanghelizare care nu se potrivesc deloc pentru adunare. În definitiv, el „cântă” Evanghelia cu același scop cu care o predică, și anume: să atingă inima păcătosului. El este la fel de gata să cânte „vino”, ca și să o predice.

Dar cineva ar putea obiecta: „Îndemnându-i pe oameni să cânte imnuri, nu există pericolul conducerii acestora într-o poziție greșită?” Fără îndoială că există un pericol în acesta, ca și în orice altceva. Dar evangelistul inteligent nu apelează la cei neconvertiți ca să cânte; dimpotrivă, îi avertizează să nu o facă. Și foarte des se întâmplă să fie făcută o lucrare solidă în conștiință, în legătura cu aceste cuvinte de avertizare rostite în timpul cântării. Și aceasta deoarece, binecuvântat să fie Numele Lui, Duhul Sfânt are o perspectivă mai largă decât a noastră și gândurile și căile Lui nu sunt gândurile și căile noastre.

Aceasta este opinia pe care o am asupra acestui subiect de mulți ani, deși nu sunt sigur dacă va fi înțeleasă pe deplin de mintea ta spirituală. Mă înspăimântă faptul că ne găsim în pericolul de a aluneca în falsa noțiune a creștinătății de „stabilire a unei cauze” și de „înființare a unei organizații”. Prin urmare, cele patru ziduri între care adunarea se întâlnește sunt privite de mulți ca o „capelă”, iar evangelistul care se întâmplă să predice acolo este privit ca un „slujitor al capelei”.

Trebuie să ne ferim cu multă atenție de toate aceste lucruri, dar scopul pentru care eu le menționez acum este pentru a clarifica predicarea Evangheliei. Adevăratul evangelist nu este slujitorul vreunei capele, nici reprezentantul unei congregații sau al unei organizații, nici agentul plătit al unei societăți. Nu, el este ambasadorul lui Hristos, mesagerul unui Dumnezeu al dragostei, crainicul veștilor de bucurie. Inima lui este plină de dragoste pentru suflete. Buzele lui sunt unse de Duhul Sfânt. Cuvintele lui sunt înveșmântate cu putere cerească. Lăsați-l în pace! Nu-l îngrădiți cu regulile și regulamentele voastre! Lăsați-l să se dedice lucrării și Stăpânului său!

Mai mult decât atât, să ai în vedere că Biserica lui Dumnezeu își poate permite o platformă sau un amvon îndeajuns de larg pentru tot felul de lucrători, având orice stil posibil de lucru, cu o singură condiție: temelia adevărului să nu fie afectată. Este o greșală fatală să cauți să aduci pe oricine și orice la un punct mort. Creștinismul este o realitate vie și divină. Slujitorii lui Hristos sunt trimiși de El și sunt responsabili față de El. „Cine ești tu care judeci pe slujitorul altuia? Pentru stăpânul lui stă în picioare sau cade” (Romani 14:4 bookmark document).

Trebuie să ne gândim în mod serios la aceste lucruri, dacă nu vrem ca binecuvântata lucrare de evanghelizare să fie întinată de mâinile noastre.

Înainte de a încheia această scrisoare doresc să mă refer la încă un punct, care a fost destul de mult disputat în anumite cercuri. Este vorba despre ceea ce a primit numele de „responsabilitate predicării”. Ce mulți prieteni de-ai noștri sunt și au fost necăjiți de această problemă! De ce? Sunt convins că datorită neînțelegerii adevăratei naturi, adevăratului caracter, și a sferei lucrării de evanghelizare. De aceea au apărut anumite persoane care s-au luptat ca predicarea de duminică după-amiază să fie lăsată deschisă. „Deschisă față de ce?” Aceasta e întrebarea. În mult prea multe cazuri s-a dovedit a fi „deschisă” unui fel de a vorbi cu totul nepotrivit față de mulți care se găseau prezenți, sau care au fost aduși de prieteni și care așteptau să audă o Evanghelie clară, plină de pasiune și completă. În asemenea ocazii, prietenii noștri au fost dezamăgiți, iar cei neconvertiți n-au înțeles aproape deloc însemnătatea slujbei. Cu siguranță că nu ne dorim astfel de lucruri. Și ele nu s-ar întâmpla dacă oamenii ar discerne cel mai simplu lucru posibil și anume diferența între toate întâlnirile în care slujitorii lui Hristos își exercită slujba fiind responsabili în mod personal, și toate întâlnirile care sunt pur și simplu străngeri ale adunării, fie pentru cina Domnului, pentru rugăciune, sau pentru oricare alt scop.

Scrisoarea 7- Școala duminicală

Datorită nevoii de spațiu, am fost obligat să închei ultima mea scrisoare, fără ca să ating subiectul școlii duminicale. Trebuie cu toate acestea să dedic o pagină sau două, unei ramuri a lucrării care a ocupat un loc mare în inima mea timp de treizeci de ani. Aș găsi seria aceasta incompletă, dacă acest subiect ar rămâne neatins.

Unii s-ar putea întreba cât de mult poate fi văzută școala duminicală ca o parte integrală a lucrării de evanghelizare. Pot să spun că eu mă raportează la ea doar în lumina aceasta. O văd ca pe o ramură mare și foarte interesantă a lucrării de evanghelizare. Administratorul și profesorul școlii duminicale sunt lucrători în câmpul larg al Evangheliei, la fel ca și evangelistul sau predicatorul Evangheliei.

Sunt total conștient că școala duminicală diferă ca subiect de o predicare obișnuită a Evangheliei. Nu este construită în același fel sau condusă într-o manieră asemănătoare. Există, dacă pot să spun astfel, o unitate a părintelui, a profesorului și a evangelistului în persoana lucrătorului de la școala duminicală. Pentru moment el ia locul părintelui, caută să facă slujba unui profesor, dar țința lui este scopul evangelistului, scopul acela de mare preț, mântuirea sufletelor micuților prețioși încredințați responsabilității sale. În ceea ce privește modul în care el își atinge scopul - detaliile lucrului său - diversele metode pe care el le folosește, acestea intră în responsabilitatea sa.

Sunt în temă cu obiecția împotriva școlii duminicale, pe motivul tendinței ei de a se amesteca în educația parentală sau familială. Trebuie să mărturisesc că eu nu văd nicio putere în această obiecție, oricare ar fi ea. Adevărata preocupare a școlii duminicale nu este să înlocuiască instrucția părinților, ci să o ajute acolo unde există, sau să suplinească lipsa ei acolo unde nu există. Sunt, așa cum tu și eu știm, sute de mii de copii dragi care nu primesc niciun fel de instrucție părintească. Mii dintre ei nu au părinți și alte mii au părinți care mai bine nu ar exista. Privește la mulțimile care se întind prin stațiile, aleile și curțile marilor noastre orașe, care cu greu se ridică deasupra unei existențe animalice - mulți dintre ei părând mici demoni încarnați.

Cine se poate gândi la aceste suflete prețioase fără ca să-și dorească o inimă blândă, prietenoasă, dăruită de Dumnezeu pentru toți adevărații lucrători de școală duminicală și o dorință pentru mai multă pasiune și energie în această lucrare atât de binecuvântată?

Am spus adevărați lucrători de școală duminicală pentru că mă tem că mulți din cei care se angajează în lucrare, nu sunt adevărați, nu sunt reali, nu se potrivesc. Mulți, mi-e teamă, încep lucrarea ca pe o mică lucrare religioasă la modă, potrivit membrilor tineri din comunitățile religioase. Mulți, de asemenea, o văd ca un fel de compensație pentru o săptămână de îngăduință proprie, nebunie și spirit luresc. Toate persoanele de acest fel sunt de fapt o piedică, mai degrabă decât un ajutor, acestei slujbe sfinte.

Apoi, sunt mulți care îl iubesc pe Cristos cu sinceritate, și doresc să-L slujească la școala duminicală, dar care nu se potrivesc pentru această lucrare. Le lipsește tactul, energia, ordinea și autoritatea. De asemenea, nu au acea putere de a se adapta copiilor și de a angaja inimile lor tinere, lucru esențial pentru un lucrător de școală duminicală.

Este o mare greșeală să presupui că oricine se găsește inactiv pe piața muncii, e potrivit să înceapă în această ramură particulară a lucrării creștine. Dimpotrivă, este nevoie de o persoană care să fie deplin potrivită de Dumnezeu pentru aceasta. Și dacă se ridică întrebarea: «Cum vom putea vreodată avea lucrători potriviți pentru această ramură a serviciului evanghelic?» voi răspunde: În același fel în care sunteți aprovizionați în oricare alt domeniu: prin rugăciune fierbinte, perseverență și plină de credință.

Sunt deplin convins că dacă cei credincioși s-ar lăsa mai mult cercetați de Duhul lui Dumnezeu pentru a simți importanța școlii duminicale, dacă măcar ar putea înțelege gândul despre aceasta, la fel ca și despre depozitul de tractate și predicarea, ambele parte din cea mai glorioasă lucrare la care suntem chemați în aceste zile de sfârșit ale istoriei creștinismului; dacă ei ar fi mai pătrunși de importanța naturii evanghelice și de obiectul cu care se ocupă școala duminicală, ar fi cu mult mai insistenți și fierbinți în rugăciune, fie în camera lor, fie în adunarea publică, pentru ca Domnul să ridice în mijlocul nostru un grup de lucrători pentru școala duminicală, având inimi întregi, devotate și fierbinți pentru aceasta.

Aceasta este lipsa, și fie ca Dumnezeu, în mila Sa abundentă, să o suplinească! El poate și cu siguranță dorește acesta. El trebuie să fie așteptat, și Lui trebuie să I se ceară, pentru că «El răsplătește pe cei care-L caută»(Evrei 11:6). Cred că avem multe motive de mulțumire și laudă pentru tot ce s-a făcut în școlile duminicale în ultimii ani. Îmi aduc aminte de timpul când mulți din prietenii noștri păreau să treacă cu vederea în întregime această ramură a lucrării. Chiar și acum mulți o tratează cu indiferență, slăbind mâna și descurajând inimile celor angajați în lucrare.

Nu vreau să mă opresc asupra acestui aspect, deoarece tema mea este școala duminicală și nu cei care o neglijează sau i se opun. Îl binecuvîntez pe Dumnezeu pentru ceea ce văd ca o încurajare. Am fost de multe ori peste măsură de înviorat și încântat văzându-i pe unii din cei mai bătrâni prieteni ridicându-se de la masa Domnului lor și începând să aranjeze băncile pe care micuții dragi urmau să fie așezați în curând pentru a auzi dulcea povestea de dragoste a Mântuitorului. Și ce poate fi mai plin de dragoste, mai sensibil, sau chiar mai potrivit moral pentru aceia care de abia și-au adus aminte de dragostea care caută, în moartea Mântuitorului, decât să caute chiar și prin aranjarea băncilor să ducă mai departe cuvintele Lui pline de viață: «Lăsați copilașii să vină la Mine!» (Matei 19:14).

Aș dori să adaug mult mai mult la felul lucrării în cadrul școlii duminicale, dar poate că este la fel de bine ca fiecare lucrător să se îndrepte spre Dumnezeul Cel Viu pentru sfat și ajutor în legătură cu detaliul acesta. Trebuie totdeauna avut în vedere că școala duminicală, la fel ca și depozitul de tractate și predicarea, este în întregime o lucrare cu responsabilitate individuală. Acesta este un punct foarte important, și acolo unde este înțeles pe deplin și unde este o adevărată pasiune în inimă și claritate a vederii, cred că modul particular de lucru nu va întâmpina mari dificultăți. O inimă mare și un scop fixat de a duce mai departe marea lucrare și de a împlini glorioasa misiune dată fiecăruia dintre noi, ne va elibera de influența lipsită de putere a piedicilor și prejudecăților, acelor nefericite obstacole față de tot ce este scump și de natură bună.

Fie ca Dumnezeu să-Și reverse binecuvântarea Sa peste toate școlile duminicale: peste copii, peste profesori și peste administratori! Fie ca El de asemenea să binecuvînteze pe toți cei angajați în orice alt fel, în instruirea celor tineri! Fie ca El să învioreze și să încurajeze duhurile lor, dându-le să culeagă mulți snopi de aur în propriul teritoriu aflat pe gloriosul și mărețul câmp al Evangheliei!

clickbible.org